

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3. egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, jan. 12. 1873. 2-ik szám.

GYÜJTŐKNEK 5 előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

III. Napoleon emlék-kövére.

Minden voltam e világon,
Ma egy, holnap pedig más-más,
Carbonári, kengyelfutó..
Forradalmár s hamis kártyás.
Elnök, császár, jogbitorló,
Esküszegő, jezsuita..
Csak egy nem voltam éltemben:
Nem voltam igaz francia.

Egy naplójegyzék
a közelebb mult képviselőválasztás idejéből.

Az urban kimult és a halottkém hiteles bizonyitványa szerint, valóságosan meg is halt Kárhagyi Miklós barátom mindenről, mi vele s körülötte történt, naplót vezetett. Megirta még azt is, mikor? miben? és hogyan halt meg?

Különben Kárhagyi barátom fene élelmes egy ember volt, a zöld fűből is fehér papirost tudott csinálni; a sárga répát pedig megszáritva pipaszopókák-, nak használta fel; sőt a tökmagból gombostűket csinált.

Ily fényes tehetség mellett aztán nem volt csoda ha az én Niki barátom minden három évben egyszer „képviselő-választási" irodát nyitott Enyingen.

Hogy mi célból? azt mindjárt meglátjuk következő napló jegyzékéből:

„Junius 2. 1872.

— Ma igen jó napom volt. — Alig léptem üzletirodámba, egy zömök termetü őszbehajló tisztes kinézésü ember nyitotta rám az ajtót, ugy látszott, már várakozott reám.

„Alázatos szolgája! jó reggelt kivánok" kezdé kliensem.

— Szerencsés jó reggelt.

„Én tekintetes Kárhagyi Miklós urat keresem."

— Tessék bennem a keresett urat szemlélni.

„Rendkivül örvendek, hogy tisztelhetem, én egy nagyon fontos ügyben alkalmatlankodom tekintetes uraságodnak . . ."

— Ó kérem rendelkezésére állok, tessék helyet foglalni.

„Én... én e kerületben képviselőjelöltül kivánnék fellépni..."

— Ah igen szép, hanem én ugy látom, bocsánat de nyiltan beszélek... ugy látom, hogy tisztelt uraságának mintha el méltóztatott volna késni, mert ezen állomásra ez ideig 24-en jelentkeztek.

„Az mit sem tesz, mert én mint jobbpárti lépek fel.“

— Épen az a nagy baj, mert mind a 24 jelentkező jobbpárti.

„Igen ám, de én a magas kormány, a méltóságos püspök és a nagyságos káptalan pártfogása mellett lépek fel.“

— Ah! az már más, ez igen sokat változtat a dolgon. Mennyi pénzzel méltóztatik rendelkezni nagyságodnak.“

„Vagy 20.000 forinttal.“

— Tyüh hu... hu... huszezer forint!! ennyivel a jelentkezők egyike se bir.

„Ez összeget s ha kell még többet is megválasztatásomra forditom, de lássa spectabilis, azt nem tehetem személyesen, mert az a balpárt nagyon szemes s megeshetnék az igazoláskor, hogy . : .. hiszen már tetszik érteni a többit. E végből vagyok önhöz utasitva, hogy célom elérésére a szükségeseket megtegye.“

— A legszivesabben, a legszivesebben, hiszen épen ez az üzletem; azért csak fogjúnk hozzá mindjárt, azonnal elkészitem a tényvázlatot, s tervemet is előadom. Becses nevét kérem.

„Tátottszáju Imre, mérnök vagyok a Sárvize mellől.“

— Tátottszáju Imre!!? tyüh minő disznószerencse! mily hangzatos és ajánlatos név egy jobboldali képviselőjelöltnek. És még hozzá 20.000 frt! megválasztatása nagyságodnak több mint bizonyos. Tehát Tátottszájunak méltóztatik lenni?

„Igen, de az csak nevem.“

— Magam is ugy értem.

„És most legyen szives tervét közleni velem.“

— Azonnal. Tehát egyelöre pénzt tessék nagyságodnak rendelkezésemre adni, és én gondoskodni fogok legelébb is, hogy a „Pesti Napló“, „Reform“, „Magyar Polltika“, „Hirmondó“ és más jobboldali lapokben nagyságodról vidéki levelek jelenjenek meg, például ilyenféle közlemények:

Szilasbalhás. Ma jelent meg közöttünk szeretett képviselőjelöltünk Tátottszáju Imre ő nagysága, már a határszélnél roppant lelkesedéssel és nagyszerü banderiummal fogadtuk. Tisztelt jelöltünk az ezerekre menő választók előtt egy hatalmas szivreható ékes beszédet tartott, mit majd az utolsó pesti vásárkor közlés végett felküldünk a tisztelt szerkesztőségnek. Este társasebéd volt, hol a számtalan felköszöntések közül mint cédrus a Libanonon vagy mint pusztán a kutgém, képviselőjelöltünké magasult ki. Szóvsl ezen vidéki levelekben minden benne lesz, a mint azt nagyságod érdeke és a magas kormány, a püspökség és a káptalan megkivánje. Ezen hirlapokat aztán, melyekben ezek a dicsőitések megjelennek, több ezer példányban meghozatjuk.

„Nagyon helyes és azután mit csinálunk azokkal a példányokkal?“

— És azután községenként kiosztjuk. Pár napra reá pedig programmal árasztjuk el. Ez a mi népünk nagyon szeret olvasni mindent, a mi potya, a miért pénzt nem kell kiadnia. Itt vannak nézze nagyságod programm-minták vagy 50-féle formátumba, rövidebb vagy hosszabb, méltóztassék belőlük választani?

„A választást is önre bizom.“

— Köszönöm a bizalmat, majd a leghosszabbat kikeresem, azt a mit meg nem ért az a bamba nép, olyan Schvarc Gyulaféiét, s igy azt gondolja majd, hogy nem Tátottszáju, hanem Aranyszáju Imre mondja azt. De bocsánat e megjegyzésért.

„Oh semmi, semmi, csak tessék folytatni.“

— Ezen programmot végtelen példányban nyomatjuk, s egész a választás napjáig legalább is hetenként kétszer ismételjük a községenkénti kiosztást hogy a nép megzavartassék és figyelme örökösen csak nagyságod felé fordúljon.

„Hisz ez nagyszerü!“

— Ugy-e? s midön az első programmkiosztás megtörtént, majd intézkedem én fényes fogadott bandériumról, melynek kiséretében körutat teszünk a járásban. Erről is koronkint tudósitásokat küldünk a hirlapokba.

„Dicső, dícső terv!“

— De ez még mind semmi.

„Mit semmi?“

— Igen is semmi. A választás előtti napokban kezdódik az itatás, mert ezek a mi választópolgáraink igen szomjasok. A bornak persze előbb jónak, finomnak kell lenni, később már lehet roszabb is. Igérünk az atyafiaknak pénzt, hivatalt, regále eltörlést, a peres atyafiak pereinek elintézését — szóval mindazt, miről a nép hallani szeret. Közvetlen a választás előtti és a választási napon az itatással párositani kell az etetést, és fejenként legalább is két forintot adunk, de igérünk többet is, ha látjuk, hogy kutya van a kertben; biz akkor meg kell nyitni az erszényt, hisz ugyis a magas kormány, a méltóságos püspök és nagyságos káptalan rovására megy; — veszünk szavazókat ugy a hogy lehet. Eladja ez a mi parasztunk uram nemcsak a szavazatát, de az örök üdvösségét is pénzért. Ez uram az én tervem, s ezzel hiszem, hogy célt is érünk.

„Felséges és nagyon praktikus terv. Egészen önre bizom a kivitelt. Egyelőre a szükséges kiadásokra ime átadok 10.000 forintot. Tessék bölcs belátása szerint müködni.“

— Csak méltóztassék rám bizní. Nagyságodnak nem leend más dolga, mint velem körutazni, a néppel mindenütt kezet szoritani, diktiózni, enni és inni. Ezek egy jobbpárti pénzes képviselőjelölt kötelességei, kit a kormány is pártol.

E párbeszéd után átvettem a 10,000 forintot, hozzá kezdtem a munkához, de bizony az mind kárba veszett, mert az a fenye balpárt lett a győztes, — a melyik semmit sem költött. De hát mit törődöm én vele. Ez üzletből 13.000 forint maradt a zsebemben s vagy két hónapig magam is jól mulattam.

De kár, hogy meghaltam!"

*

Szerelmes olvasója a Matyinak! Nem tudom, voltak-e ilyen állapotok más vidéken is, Én ugyan nem hiszem, s azért közöltem a boldogult Miklós barátom fentebbi naplójegyzékét, hogy a ki még ilyet se nem látott, se nem hallott, hát legalább olvassa.

Legujabb hir.

A nyitrai püspök nemcsak a püspöki összes urodalmakat bérbe adta a bécsi „Agricola" részvénytársulatnak, de mint a fáma beszéli, a hasán lógó arany keresztet is zálogba szándékozik adni az öreg Náthánnak.

Az igazmondó lúfő székely.

Egy csikszéki székelynek elakarták perelni két forintot érő malacát. De a székely mint igaz jószágát nem engedte s feljött Budára, hogy a miniszter tegyen neki igazságot.

A székely atyafi már egy hétig várakozott a miniszterre, hogy baját elpanaszolhassa, de bizony sehogy sem juthatott ahhoz be, végre megunta a várakozást s felment egyenesen a királyi palotába, hogy ő felségénel tegyen panaszt. Ott azzal utasitották el, hogy jőjjön máskor, mert a király nincs otthon. Már épen indulni akart az atyafi nagy busan, midőn látja hogy a király érkezik hazafele a séta lovaglásból. A mi székelyünk tehát szépecskén a király elé került s nyujtotta felé az estántiát.

A királynak feltűnt a jó magyar arc s a szokatlan öltözet, megállott tehát hogy át vegye az iratot.

„Hová való atyafi?" — szólitá meg a székelyt.

— Csikból fenséges uram! —

„És mit akar?"

A székely elő adta röviden a perét. Midőn a király megtudta, hogy a per tárgya egy malac s a székely csikból azért utazott fel — elmosolyogta magát.

Azután elkezdett kérdezősködni töle s a többek közt kérdé:

„Mióta tértek a székelyek a bal pártra"?

— Azóta felséges uram! mióta a székelynek egy malacért Budára kell jönni perelni. —

„Igaza lehet atyafi!" szolt a király s tova lovagolt az estántziával.

Korhadt Mihályhoz.

Duschek multját te akarád
Feketére festeni?
A ki maga leghamarább
Renegát tudott lenni.

Nem hiába, hogy ha megcsal
Néha emlékezeted,.
Feledékeny vagy... hisz önnön
Multad is elfeledted.

Egy félig teljesült jövendőlés.

A francia-porosz háboru kezdete e alőtt, porosz király és Bismark a kitörendő háboruról beszélgetvén, Vilmos király aggodalmát fejezé ki, hogy a francia háboru nagyon sokba fog kerülni.

— Azon ne aggódjék felséged — mondá Bismark, — én azt hiszem, nem kerül többe két Napoleonnál.

Hogy mily igaza lett, a történelem megmutatta.

Egy kis memento a francia népnek.

Napoleont a kalandort..
Francia!
Nem fogod már feleletre
Vonnia..
Nem is tartja üstöködet
Kezébe —
Melyért szolgaságot adott
Cserébe.
Ugy-e bizony nem jó az a
Plebiscit,
Megszoritá a nyakadat
Egy picit.
Hiszem, hogy nem szorulsz többé
Császárra?
S nem szavazol Lulura, a
Fiára,

---

*

Kétfejü csoda Ludas Matyi muzeumában

E gyönyőrü példány! Ugy-e ez sem kutya?
Mind a kettő J a n k ó, mint a rajz mutatja.
Egyik Borsszem Jankó a kéz- és lábnyaló,
A másik is Jankó, de csak a mázoló.

Borsszem Jankó ékes fotografiája

Válasz Borsszem Jankónak a f. évi január 5-ki számában a „kétfejü csodák muzeumában" Ludas Matyit és a csodabogarat ábrázoló képre.

Vicem pro vice reddo tibi bone vicine.

Borsszem Jankó oly szép virág
Mint a napraforgó . .
Szereti a veres hagymát,
Ezért olyan morgó!
Eszmehandlé s patentális
Irodalmi peczér . .

Előtte a subventio
Csupán csakis a cél.
Kóser malacz, kormány kosztján
Magát ugy kiette . .
Jó lakomát csaphatnának
A hollók felette.

A roulette asztaltól a Dunába.

Pusztai Jenő a vidék egyik nagyobb birtokosának egyetlen fia félév óta lakott már a fővárosban, mely idő alatt sok vig cimborával barátságot kötött.

Jenő urfi marokkal szórván a pénzt mindenfelé, természetesen akadt barát is tuczat számra, kik segitették Andor duzzadt tárczáját lapossá simitani.

A sok barát közt különösen kitünteté Jenő iránti barátságát báró Szarkalábi Andor, ki folyton mellette volt az ifjunak; szinházban, Neue Weltben, Orpheumban s más zajosabb mulatságokban egymás nélkül láthatók nem is voltak. Éltek az ifjak gond és bu nélkül s dobálták a pénzt kelnernek, fiákkeresnak, szőke és barna grizetteknek olvasatlanul.

Andor báró feltünőleg nagy szelet csinált a társas körökben, valódi gavallérnak tartatott a dandik seregében. Hogy honnan vette a dáriusi kincset, a mit Marschalnál és Mihaleknél elpezsgőzött, azt még a vig cimborák közül is kevesen tudták volna megmondani, valamint azt is, hogy birtokai, melyik vármegyében feküsznek. Andor báró erdélyi mágnás volt, ennyit tudott róla legmeghittebb barátja Jenő urfi is.

Természetesen a zajos élet, az örökös tivornyázás kéjelgő kalandozás Jenőnek is tömérdek pénzébe került. Lépést kellett tartani Andor báróval, ha a nóbel körből ki nem akart cseppenni; a pénztkérő levelek és sürgönyök tehát egymást kergették az öreg Pusztaihoz, ki már sokallani kezdé maga is egyetlen fiának pazarlását.

Mig aztán a pénz megérkezett, addig Andor bárónak tárczája rendelkezésére állott Jenőnek, ki igénybe is vette azt annyiszor a mennyiszer, ugy hogy felrugott már a becsületbeli tartozás vagy 50 ezer forintra.

Egy ilyen kölcsönzés alkalmával mondá Jenő Andorhoz: „neked barátom! jövedelmező birtokaid lehetnek hogy mindig annyi pénz felett reneelkezel, hol fekszenek a jószágaid“?

— Jószágaim? ismétlé Andor báró — jószágaimat rég eladtam, az árát pedig egy dusan jövedelmező vállalatba fektettem.

„És micsoda vállalat az?“ — kérdé bizalmasan Jenő.

— Barátom én egy consortiumnak vagyok részvényes tagja, részvényeim pedig igen dusan kamatoznak.

„Mintegy hány százalékot“ — kérdé tovább Jenő.

— Hány százalékot? — azt épen meg nem mondhatom, gyakran alterum tantumot hoznak, a nélkül hogy az actiák veszélyben forognának. De hogy ne faggassál tovább kérdéseiddel, ha kivánod, mint kedves jó barátomat, bevezetlek a consortiumba. —

„Mikor“?

— Mikor neked tetszeni fog, — ha kivánod ma estve szinház után. —

„Jó tehát szinház után.“

Szinház után Andor báró és Pusztai Jenő az X., utcza 10-ik sz. házhoz hajtattak s a fölépcsőn felmenve, egyik első emeleti lakás előtt megnyomott egy kis sárgaréz gombot Andor báró, a másik pillanatban az ajtón lévő ablakocskáról belőlről a lemez félretolatván, a nyiláson egy ragyogó szempár kukucskált elő, s felismervén Andor bárót, azonnal felnyitá az ajtót.

Az ifjak egy függő lámpa által halványan világitott előszobába léptek. A nőcske az ajtót ismét bezárván, bevezeté az érkezőket egy pazarul diszitett terembe s itten Andor bemutatá Jenőt, mint jó barátját, a szép nőcskét pedig mint a ház urnőjét.

A kölcsönös üdvözlet után Andor egyik mellékszobába lépett, maga után intvén Jenőt, ki szó nélkül követé barátját.

Belépvén Jenő a szobába... szeme előtt állott a roulette-asztal. Andor báró tehát a roulette-banknak volt részvényes tagja.

Jenőt mint ismeretlent megnézte az asztal körül ülő és álló társaság egy perczre, s látva, hogy Andor báróval jött, többé ki sem figyelt reá, mindenki csak az asztalföre helyezett pergettyüre s a zöld posztóra pingált szám és jegyekre rakott aranyok és tallérokra bámult, lesve a főkrupir szavait, ki a nyerő vagy vesztő numerust kikiáltá.

Már egy jó félóráig nézte Jenő szótlanul a játékot, egyik krupir megszólitá: „hát uraságod nem próbál szerencsét?“

— Nem ismerem ezt a játékot, — felelé Jenő, — elébb még megkell figyelnem.

„Barátom tégy egy aranyat a nullára, nagy spuriuszom van, hogy ki jő.“ — sugá Andor báró Jenő fülébe. Jenő egy tizforintost vett elő tárcájából s odadobá a bankirnak, ki azért egy db Napoleont és egy db kétforintos tallért adott.

Jenő a kapott aranyat a zérus jegyre tolá.. a pergettyü nehányat fordult és az elefántcsont kis fehér golyócska benne rekedt a zérust jelzőben.

A főkrupir az egy darab Napoleonhoz még harmincznégy darabot olvasott az asztalra s szó nélkül tolá Jenő elé a csomó aranyat.

Kezdetnek nem rosz — gondolá Jenő magában, — s a veres szivre odaszurt 5 aranyat azzal az elhatározással, hogy míg ötször nem nyer, le se veszi róla. — E mütét után a mellékszobában egy csésze theát adatott magának s kezdé azt egykedvüleg szürcsölgetni.

A pergettyő ezalatt négyszer forgott. Az ajtóban Andor báró jelent meg s kiáltá Jenő felé: A veres már négyszer nyert, még mindig rajta hagyod a tételt?

Rajta még egyszer, — felelé Jenő — reszkirt kucséber, a ki mer, az nyer.

A veres ujra nyert. Jenő az öt darab Napoleonért 160 darabot sepert zsebébe, minthogy pedig 190 darab Napoleon jó sulyu, felváltatá azt banknótára s kapott érette 15 db százast és egy darab ötvenest.

A játékosok irigy szemmel néztek a szerencsés

nyerőre. — Andor báró sem állhatá meg, hogy meg ne jegyezze:

— Jenő pajtás! oly marhaszerencsében voltál ma, hogy ha tovább folytatod a játékot, okvetetlen sprengolod a bankot. No de most a játéknak vége, ha ugy tetszik mehetünk.

Ez estétől fogva Jenő rendes poentirozó lőn a roulette-asztalnál.

Két-három estve egymásután csak mosolygott Fortuna kisasszony Jenő urfira, hanem azután a faképnél hagyta. Kezdett Jenő veszteni átkozottul s minél inkább vesztett, annál dühösebben játszott.

Persze az öreg Pusztási nem küldhetett annyi pénzt, a mennyit Jenőt el nem tudott volna pergettyüzni. Valóságos aranybányája lett a koppasztó consortiumnak. Ha pénz kellett, ott volt Andor báró, ki szivesen kölcsönzött neki elébb ötven, később százhusz percentre.

Mikor aztán Andor báró maga is kezdte sokallani a fosztogatást, ajánlta kebelbeli barátját Lilaszin prókátornak, a consortium hites ügyvédének.

Ez a becsületes ügyvéd mesterember azzal a dicséretes tulajdonsággal bir, hogy ő a tőkét és kamatlábat összetéveszti. Ad százért tizet szivesen, különösen még ha jelzálogot is kap biztositékul.

Jenő lubiczkolt a váltók árjában végtelenül. Egy darabig az öreg Pusztási fizetgette a váltókat, később ezt is megtagadta, látva, hogy nagy birtoka utánna megy fia könnyelmüségének, ki több izben tett igérete daczára sem akart javulni.

Hogy pedig Jenő hitelezőinek örökös tolakodásától és háborgatásától menekülhessen, a lapok nyiltterében is kidrukkoltatá, hogy óvakodjék mindenki Jenő fiának pénzt kölcsönözni, mert pénzét elveszti, ő ugyan egy átkozott grislit sem fog fizetni.

Ez végcsapás volt Jenőre. Se hitel, se becsület.. még csak az Andor báró barátsága sem maradt meg.

És Jenőből mi lett? Ő eltünt. Az öreg Pusztási se tudja hova lett.

Hihetőleg a roulett-asztaltól egyenest neki ment a Dunának.

A mult őszön a lapok ujdonsági rovatában olvasható volt, hogy a lánchidon egy uri kalapot találtak ki tudja nem volt-e ez a Jenő kalapja?

Gróf Czirnyáki Janó levele IX-ik Pius pápához.

Szentséges szent atyám!

Már rég ideje, hogy verem a falba ősz fejemet azért a keserves kinszenvedésért, a mit szentséged földi állapotjára mért az a Heródes természetü Viktor Emánuel, és veszett kormánya.

Segitenék, de most magam is zsákutszába szorultam.

Mióta magos pátrónusunk, az igazhitü katholikusnak is beillő Lónyai grófunk megbukott, — azóta itt is elszabadultak az ördögök.

Mindenfelé nagy a zürzavar, s most már ki vagyunk téve annak a veszedelemnek is, hogy nem csupán a mérges baloidal, — hanem saját pártunk sárkány fogai is csipkedni fogják inunkat.

Imátkozzék szentséged érettünk!

Mi is megteszünk ide haza mindent, hogy szentségednek golgotai állapotját enyhithessük, és lehetséges tehessük, hogy szentséged ezen gyötrelmek alatt is, felemelt fejjel viselhesse a mártirok, és az igaz hivők koronáját.

A péterfilléreket javában szedjük, és böjtölünk szentségedért, — mint Lonkai szet Antal.

Felelte zokon esett az én szamaritánus szivemnek hogy szentséged iránti tántorithatlan ragaszkodás és hajlamaimnak tanujelét adjam, lelkileg megindultam a multkor kibocsájtott keserves allocutióin, — neki keseredtem magam is, — s ebbeli bánatomban, egy vén bivaly csontból készült bontó fésüt nyeltem el.

Örömmel olvastam egyébként, az olaszifjuságnak ujévkor tett üdvözletére, szentségednek azon igaz kegyes atyai szivből eredett válaszát, hogy ne rettenjenek vissza soha se a tettek mezején, söt iparkodjanak a z i s t e n t e l e n s é g e l l e n m i n d e n n e m ü f e g y v e r e k k e l h a r c o l n i.

Ha én pápa volnék, magam is ilyen utasitást adnék az ifjuságnak:

Hiszen ha végig tekintünk azon istentől elrugaszkodott kamasz állapoton, a mely most kutyába sem véve a syndikusok, és szent zsinatok határozatoit, — mint valami pestis pusztit a régi jó erkölcsös szokásokon, — ugy nem csoda az, ha szentséged minden sárkányt szárnyra akar bocsájtani az elfajulás, és az istentelenség megrontására . . .

Magam is lóra ülök még a filiszteusok ellen.

Nagy bajom most ugyan az, hogy mióta Lónyai barátom megbukott, azok a hitehagyott baloldaliak, pártunkat meglehetősen kikezdték s igy nekem a rend megvédése miatt, mint valami kotlósnak, mindig ide haza kell ülnöm.

Különben eggütt fujnánk Rómában a követ.

Vigasztalja azonban szentségedet a tudat, hogy mihelyest ide haza a dolgok ultramontán, és mindenféle gézenguz szempontokból rendén lesznek, — s jélenlétem a helyzet alakitására fölöslegessé válik, — legott rohanni fogok szentségedhez, hogy ott fiui alázatom és hódolatomnak tántorithatlan jeleit, szentségednek ujra bemutathassam, s ha kell, — szentségedért kocperdemet és karabinomat is felköthessem . . . .

Maradván szentségednek

örökös rabszolgája

G r. C z i r n y á k i J a n ó.

Hasli Múzes thodomángyos és khültüi levele.

Khedves Ludasos Motyi!

Thuc the asztat nadjou jul, hodj eddig nekhem mindig meg vult az a szép szukása, hodj fhinum puhár felküszüngetésekben ödvözöltem thégedet volomennyi oj évi esztendüben; must azunban — ógy türténetesen — megeste rojtam, hodj hattam mogamnak a régi szukásábul edj kicsinség elmaradni, azaz: nem khivánui nekhed finum oj évi esztendüket. Reméllek. hodj the esztet meg nem botránkozod magadban, anjival is inkább — hodj a mit én szúval khivántom vulna, az ógy is teljesedésbe mente moga mogátul, még phedig az ó eszthendüben, azaz: valahára mégis a g y u n n y u m u t t Lunyait az a suk fene p h a l o t a, a mit a moga miniszterjomságó ephitáfijumjának fülemeltethe. Odjan azért mégis khérem thégedet az én elmolasztásáért edj khis emanchiphachiuanal számumra.

Must azun gundulattya furog az én fejében, hodj mivel vadjunk az oj évi esztendü elsü húnapjábon, mivel ürvendeztessem meg thégedet? S mit khöggyem huzzád ollat, a mit vennéd ollan szivesen, mintho khödném edj és fhél rüf fhinum fukhagymás khulbászot?.. Én ogy hiszek hodj the vadj edj azuk khüzül, a mi phuétális- a mi szivesen fox venni thülem djenerü nutás khülthemenjet. Odjan azért végy és fugaggy thülem az edj ezer és nulcszász hetven hármos évire edj J o n o á r u s rigmosot..

Jónuáros hunapra.

Jónuárus húnap mindig edj djenerü,
Mert ha nem is van benn khaszálus legelü —
De járja — legelü.
Igen, mint edj kháplár ógy vezet a thübbit,
Benne fukhagymásos khulbászukat thültik,
S hurdút — csopra ütik...
Benne fijotalság eljár a bolongyát —
Szép szőz leányságrul a phártát — khibuntyák —
Vénus thözit ultyák...
Szúval: a mi nekhem vult s van a khedvére,
Annak e húnapban se hussza, se vége —
S ojjonghat a gége.
Itt eljárkálhatunk asztat a szép tháncut,
Mit a Dóvidl khirál Bhetsabénak tháncult.
Szét rázva a — ránchut...

Odjan azért Matyi! én nekhed aszt kérek:
Ne fugjun szivedet a bánatbul khéreg,
Vadj — epesztü méreg.
De mi örömöt e hunap fája termi
Szived khusarába ne gyüzz aszt leszedni,
És üssze theperni,
Érjed a forsangban ujan kharnevált:
Fülkheressék thégéd mindennapos bálok,
És prenomeránsuk...

H a s l i M u z e s m. k.
madjar izraelita notorál puét.

Diskurszus

Icig szomszéd és Mihály gazda között.

M i h á l y: Haza jött e már Kerkápoli pénzügyminiszter Bécsből szomszéd?

I c i g: Haza ám. még pedig roppant jó eredménynyel..

M i h á l y: Hogy hogy, talán mególdotta a bankkérdést és rendben van már az önálló magyarbank szénája?

I c i g: Rendben ám, csakhogy ezt a szénát nem ő, hanem az osztrák pénzügyminiszter k a s z á l j a.

M i h á l y: Nini szomszéd, kérdek valamit.
I c i g: És ogyan mit?
M i h á l y: Hát mit akar az a horvát!
Hogy ugy felduzza az orrát?
S minél hidegebb az ájsr
Annál dühössebb Stroszmayer.
I c i g: Hát thodja kend beakarják
Thölteni a f e h é r l a p o t.
Mit a magyar nagylelküleg
Hatvanegyben nekik adott.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly — Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.